

Arrest

nr. 117 394 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013 in plaats van 21 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat M. LECOMPTE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 december 1996 te Elmina. Uw vader overleed een vijftal jaren geleden en u woonde samen met uw moeder te Elmina. Daar het uw vaders wens was dat u zijn vak zou leren – elektricien – stopte u met schoollopen wanneer u in de vijfde klas van de lagere school zat, en begon u een leerlingenschap om elektricien te worden. U vatte deze opleiding – die drie jaren duurde – aan in april 2009, en u werd opgeleid door een zekere (A.E.). Op 24 december 2012 moest u samen met enkele andere personen die voor Aiki werkten – met name (J.E.), (J.D.) en (J.A.) – de elektrische bedrading installeren in een huis. Nadat jullie de bedrading

installeerden, en jullie de elektriciteit wilden testen, ontstond er een brand. Het huis brandde af, en de eigenaar van het huis zei dat hij jullie zou laten opsluiten. Jullie gingen daarop naar jullie baas (A.E.) om hem te vertellen wat gebeurde. Nadat u daarna bij uw moeder thuiskwam, zei deze u dat de politie u kwam zoeken bij u thuis. U ging daarop naar Takoradi waar uw zus woont. Te Takoradi ging u op 25 december 2012 naar 'Abidjan Station', vanwaar u per wagen naar Ivoorkust werd gebracht. U kwam aan te Ivoorkust op 26 december 2012 en u ging naar Abidjan, waar u enkele weken verbleef. Nadat u bestolen, geschopt en geslagen werd door enkele buurtjongens te Abidjan, ging u naar de haven – dit een elftal dagen voordat u in België aankwam. U had dorst en zocht water, en u ging aan boord van een schip waar u water en eten vond. Nadat u had gegeten viel u in slaap in een container op de boot, en wanneer u wakker werd, zag u dat het schip zich reeds op volle zee bevond. U kwam op 9 februari 2013 aan te België, en u vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 18 februari 2013.

B. Motivering

Wat betreft de door u opgeworpen problemen en vrees te Ghana, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Alvorens in te gaan op het inhoudelijk aspect van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, geopperde vrees voor vervolging, dient te worden vastgesteld dat u op 10 februari 2013 verklaarde geboren te zijn op 4 december 1996. De Dienst Vreemdelingenzaken uitte op 10 februari 2013 twijfel omtrent uw beweerde leeftijd, waarna een medisch onderzoek uitgevoerd werd op 11 februari 2013, ten einde na te gaan of u al dan niet ouder bent dan 18 jaar. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 13 februari 2013 door de Dienst Voogdij, betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test met een redelijke wetenschappelijke zekerheid aan dat u op datum van 11 februari 2013 ouder was dan 18 jaar, waarbij 22,8 jaar met een standaarddeviatie van 2,6 jaar jaar een goede schatting is. Tijdens het gehoor op het CGVS dd. 27 mei 2013 legde u een originele Ghanese geboorteakte neer, afgeleverd te Accra op datum van 25 april 2013, waaruit zou moeten blijken dat u werd geboren op 4 december 1996. De discrepantie tussen de door u verklaarde en uit de geboorteakte af te leiden leeftijd (16) enerzijds, en de leeftijdsbepaling op basis van de medische test (22,8) anderzijds, kan niet als redelijk aanvaard worden, aangezien het verschil tussen beide leeftijden meer dan 2,6 jaar (zijnde de standaarddeviatie) bedraagt. U kunt bijgevolg niet als minderjarige beschouwd worden. In het licht van de resultaten van het medisch onderzoek, kunnen de gegevens op de door u voorgelegde geboorteakte – en bijgevolg de authenticiteit en de bewijswaarde ervan voor uw leeftijd - worden betwijfeld. Daarnaast blijkt uit de objectieve informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) dat er bij de registratie bij de Ghanese autoriteiten weinig of geen bewijslast is, wat betreft de gegevens die op het document voorkomen, en er geen enkele bewijslast vereist is wanneer iemand een geboorte aangeeft. Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkele bewijswaarde aan de door u neergelegde geboorteakte worden toegekend. **Omwille van deze reden kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.**

Wat betreft de door u opgeworpen problemen en vrees te Ghana, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Er dient vooreerst vastgesteld dat het door u geopperde asielrelaas, geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

U verklaarde dat u vreest gearresteerd te zullen worden door de Ghanese politie, nadat een huis – waar u samen met drie andere personen de elektrische bedrading installeerde –afbrandde op 24 december 2012, nadat jullie de elektriciteit poogden te testen (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.10-11). De eigenaar van het huis zei u dat hij u zou laten arresteren, en bij thuiskomst bleek de politie u reeds te komen zoeken zijn (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.11 en 14). U ging daarop naar uw zus die in Takoradi woont, en u verliet de volgende dag, op 25 december 2012, Ghana. (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p. 8). **Uit bovenstaande verklaringen valt eenduidig af te leiden dat het door u geopperde asielrelaas geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève – met name een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep.**

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers geenszins aannemelijk weten te maken dat er in uw hoofde een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, in casu Ghana. Gevraagd waarom u gezocht werd, antwoordde u dat 'de man' zei dat hij jullie zou laten opsluiten (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.11). Opnieuw gevraagd waarom de politie u zoekt, ongeacht het feit dat de man zei dat hij jullie zou laten opsluiten, antwoordde u dat de politie jullie zoekt omwille van het huis dat afbrandde. Gevraagd of het niet mogelijk is dat de politie jullie zoekt als getuigen, antwoordde u zonder meer ontkennend, en voegde u er voor het overige aan toe dat de man gezegd had dat jullie verveeld waren om dat werk te doen, en jullie het niet uit vrije wil deden. Opnieuw gevraagd of het niet mogelijk is dat de politie u zocht om uw verklaringen te noteren betreffende de brand die zich voordeed, antwoordde u de vraag ontwijkend dat jullie naar jullie baas gingen nadat de brand zich voordeed. Gevraagd **waarom u niet gewoon zelf naar de politie ging om er hen uit te leggen wat gebeurd was**, antwoordde u de vraag volledig ontwijkend dat de man gezegd had dat hij jullie zou laten opsluiten, en u niet anders kon dan weglopen (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.12). U geconfronteerd met de vaststelling dat het toch niet is omdat die man zei dat jullie zouden worden opgesloten, dat ook zou gebeuren, en u opnieuw gevraagd waarom u niet gewoon naar de politie ging om er alles uit te leggen, antwoordde u **vaagweg, zonder meer en zeer algemeen** dat de politie in Ghana graag geld heeft, en je hen kan beïnvloeden met geld opdat ze zouden doen wat je hen zegt te doen. Op een later moment opnieuw gevraagd of u niet gewoon aan de politie kon uitleggen wat gebeurde – gezien uw verklaring **reeds de dag na de brand Ghana te hebben verlaten** (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.11) – antwoordde u ontkennend, en gaf u als reden op dat de man al had gezegd dat hij jullie in de gevangenis zou krijgen, en jullie daardoor waren gechoqueerd (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.13). U opnieuw geconfronteerd met de vaststelling dat de beslissing om al dan niet iemand op te sluiten, de politie toekomt, en niet de man die u beschuldigde, antwoordde u dat de eerste die klacht indient bij de politie in Ghana, serieus wordt genomen. Gevraagd waarom u denkt dat zoiets bij u het geval zou zijn, en gevraagd waarop u zich daartoe baseert, antwoordde u dat de mensen zeiden dat u naar de gevangenis zou gaan indien u zou worden gevangen, en dat u nooit eerder in het politiekantoor was (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.14). Gevraagd **waarom u er zo zeker van bent dat de politie niet naar u zou luisteren**, gegeven uw verklaring nooit eerder in een politiekantoor geweest te zijn, antwoordde u, opnieuw vaagweg en algemeen, dat het systeem zo gaat bij de Ghanese politie, en dat degene die eerst een aanklacht doet serieus wordt genomen door de politie (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.15). Gevraagd waar u nu eigenlijk van wordt beschuldigd, antwoordde u **dat de man jullie ervan beschuldigde zijn eigendom te hebben afgebrand** (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.12). Gevraagd of u door de politie van iets wordt beschuldigd, antwoordde u **enkel dat uw zus u zei dat de politie u zocht**. Opnieuw gevraagd of het niet kan zijn dat ze u zoeken, om uw versie van de feiten te kennen, antwoordde u zonder meer dat ze u zoeken om u te arresteren. Gevraagd of de oorzaak van de brand werd onderzocht, antwoordde u **niet te weten of er een onderzoek plaatsvond** (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.13). Gevraagd waarom u dat niet poogde te weten te komen, gezien uitsluitend omtrent de oorzaak van de brand, u eventueel van elke verantwoordelijkheid kan ontdoen, antwoordde u – de vraag ontwijkend en hoogst opmerkelijk – dat u niet kunt zeggen of de fout al dan niet bij jullie lag – een verklaring die des te frappanter is, gezien de u gestelde vraag, namelijk waarom u geen poging ondernam om te weten te komen of er al dan niet een onderzoek werd gevoerd naar de oorzaak van de brand.

Gevraagd hoe de eigenaar van het huis – de man die u ervan beschuldigde verantwoordelijk te zijn voor de brand – heet, antwoordde u **zijn naam niet te kennen** (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.12). Gevraagd hoe u er zo zeker van kunt zijn dat u zal gearresteerd en opgesloten worden bij terugkeer naar Ghana – gegeven de vaststelling dat u niet eens de naam kent van de man die tegen u en uw medewerkers klacht indiende bij de politie, en u reeds de dag na de brand Ghana verliet, antwoordde u enkel, de u gestelde vraag ontwijkend, dat u de eigenaar wel zou herkennen als u hem zou zien, en jullie worden gezocht met behulp van uw baas (A.) (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.14). Gevraagd of, indien het zo zou zijn dat u gearresteerd zou worden bij terugkeer naar Ghana, u zich niet kunt verdedigen voor een rechtbank, antwoordde u vaagweg en weinig verhelderend, dat u de rechter zou uitleggen dat jullie goed werkten, maar 'de man' dan misschien dingen tegen u zou zeggen. Gevraagd **hoelang u opgesloten zou worden**, gegeven uw verklaring dat u gearresteerd en opgesloten zou worden in Ghana, antwoordde u u dat u **het niet kunt zeggen** (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.13) – **een toch wel frappante onwetendheid, gegeven de vaststelling dat u verklaarde uit vrees voor arrestatie en opsluiting uw land verlaten te hebben**. Later tijdens het gehoor op het CGVS, opnieuw gevraagd welke straf u riskeert indien u naar Ghana zou terugkeren, antwoordde u dat u, om dat te weten, **eerst naar uw zus zou moeten bellen om te zien**

wat er gebeurde met de eerste persoon die werd gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.14). Gevraagd of u dan niet wilt weten welke straf u mogelijks riskeert, antwoordde u dat u nooit in een politiekantoor was. Wat betreft deze eerste persoon die reeds zou zijn gearresteerd, verklaarde u, tijdens het eerste gehoor op het CGVS, dat uw zus u meedeelde dat hij – (J.A.) – **reeds werd gearresteerd, en de rechtbank reeds een uitspraak deed in zijn zaak** (zie gehoorverslag CGVS, dd.27 mei 2013, p.4). U verklaarde verder **dat hij gearresteerd werd, naar de rechtbank gebracht, en tot een gevangenisstraf is veroordeeld** (zie gehoorverslag CGVS, dd.27 mei 2013, p.5). Gevraagd wat het vonnis inhield, antwoordde u het evenwel **niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, dd.27 mei 2013, p.4). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u, wat betreft dezelfde (J.A.), dat uw zus u gezegd heeft dat hij werd gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.3). Gevraagd wanneer hij gearresteerd werd, antwoordde u **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.4). Gevraagd of u weet of (J.A.) reeds voor de rechtbank moest verschijnen, antwoordde u **dat hij sowieso wel voor de rechtbank zal worden gebracht. U verklaarde verder niet te weten of (J.A.) al dan niet opnieuw werd vrijgelaten.**

Het dient vastgesteld dat de door u geopperde vrees voor vervolging vanwege de Ghanese politie, absoluut niet gegrond is. Immers, u weet niet waarvan u juist beschuldigd wordt door de politie (in onderscheid met de eigenaar van het huis dat afbrandde), u kent niet eens de naam van de persoon die tegen (onder andere) u klacht indiende bij de politie, u weet geenszins hard te maken dat de politie u te Ghana zocht omdat ze u zouden willen arresteren, u ondernam geen enkele poging om de politie uw kant van het verhaal te vertellen, u vertrok reeds de dag nadat het huis afbrandde en u vernam dat de politie u zocht, en u heeft er geen idee van welke de straf is die u eventueel zou riskeren indien u te Ghana zou gearresteerd worden.

Voorts dient opgemerkt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen wat betreft (J.A.), gezien de verklaringen die u hieromtrent aflegde, geenszins consistent waren.

Daarenboven gaf u aan dat u op heden niet weet of hij reeds werd vrijgelaten of niet, hetgeen enkel bijdraagt tot het ongegronde karakter van de door u geopperde vrees. **Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat, hoewel u verklaarde dat de brand zich voordeed op zaterdag 24 december 2012 en u de dag erna al Ghana verliet** (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2013, p.10 en 11), **24 december 2012 een maandag was, en geen zaterdag. Verder dient opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de brand zich voordeed op 'een woensdag in december 2012'** (zie 'Vragenlijst CGVS' in administratief dossier), **terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS meermaals verklaarde dat het op een zaterdag was, jullie eigenlijk niet wilden werken op een zaterdag, en de eigenaar van het huis meende dat jullie verveeld waren en het werk niet wilden doen op een zaterdag** (zie gehoorverslag CGVS, dd.1 juli 2012, p.7, 10 en 11). **Deze vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde relaas en de ermee verbonden vrees, een vrees die hierboven reeds ongegrond bevonden werd.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De door u neergelegde geboorteakte werd hierboven reeds besproken en niet authentiek bevonden. Voorts legde u geen enkel document neer ter bevestiging van uw identiteit en nationaliteit, noch ter staving van het door u geopperde asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert als enig middel de schending aan "van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag". Hij acht artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden en stelt dat de bestreden beslissing niet ten genoegen van rechte aantoonbaar dat hij geen gegronde vrees heeft.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) betwist volgens verzoeker ten onrechte de geloofwaardigheid van zijn verklaringen doordat hij zou hebben gelogen over zijn leeftijd. Het CGVS houdt geen rekening met het dagelijkse leven in Ghana, zeker in gebieden waar

scholing en administratie spaak loopt. Verzoeker gaf de realiteit volgens zijn documenten en zoals hij deze ziet. Hij werd steeds als minderjarige aanzien en heeft geen kennis van een andere geboortedag of jaar. Hij verwijst naar zijn geboorteakte. Dat er veel valse en onbetrouwbare documenten in omloop zijn bevestigt wat verzoeker aanvoert. Uit de leeftijdsbepaling kan geen element worden geput nopens zijn geloofwaardigheid, temeer deze met stukken wordt aangetoond.

Verzoeker heeft de indruk dat het CGVS niet het doel voor ogen had om de waarheid te achterhalen en beslist door alles te bekijken in zwart-wit, zonder rekening te houden met de context waarin verzoeker opgroeide en met zijn kennis, opleidingsniveau en de algemene situatie in zijn land.

Verzoeker betoogt dat zijn relaas wel verband houdt met de redenen zoals voorzien in het Verdrag van Genève. Hij stelt dat hij werd vervolgd omwille van het behoren tot een sociale groep als "*ongeschoolde illegale arbeider*". Hij werkte als elektricien, in het zwart, en werd daarom vervolgd.

Volgens verzoeker gaat het CGVS uit van een rechtvaardig beeld over Ghana doch is er daar geen rechtsstaat. Voor personen zoals verzoeker, die behoren tot een uitgesloten sociale groep, is er geen mogelijkheid tot verdediging in rechte. Hij kan geen bijstand van een raadsman betalen en zijn vrijheid niet afkopen. Het loutere feit dat de politie hem zoekt is reden genoeg om aan te nemen dat hij zal worden veroordeeld tot onmenselijke straffen.

Verzoeker is ongeschoold en heeft geen notie van rechten maar hij weet dat hij, indien hij zal worden gevat, zal worden opgesloten, gefolterd en vernederd. Via contact met zijn zus vernam hij dat zijn collega werd opgepakt en veroordeeld wegens diens aandeel in de brand. Hieruit blijkt dat verzoeker zich niet kan verdedigen. Verzoeker heeft de info van zijn zus vernomen en maakte bepaalde assumpties, wat hem, gelet op zijn jonge leeftijd, niet kwalijk kan worden genomen. Verzoeker kan slechts de informatie overmaken die hij heeft. Hij weet dat hij geen recht heeft op een eerlijk proces en bij een terugkeer onmiddellijk in de gevangenis zal belanden en onmenselijk zal worden behandeld.

Verzoeker ziet niet in wat er niet consistent zou zijn aan zijn verklaringen over zijn collega J.A. en gaf alle inlichtingen die hij had. Het CGVS gaat verkeerdelijk uit van zijn slechte wil. Hij is een ongeschoolde jongen en ontvluchtte zijn land. Verzoeker heeft slechts een beperkt contact met zijn zus in zijn land en de kosten voor het contact liggen hoog, wat geen helpende factor is.

De dag waarop het werk plaatsvond is volgens verzoeker minder belangrijk dan de feiten op zich. Hij kan echter bevestigen dat hij op zaterdag diende te werken.

De stelling van het CGVS toont slechts de onwil aan om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de situatie waarin hij zich bevond.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota een exemplaar neer van de krant *Daily Democrat* van maandag 7 januari 2013, waarin een krantenartikel is opgenomen inzake zijn relaas (rechtsplegingsdossier, stuk 16).

2.2.1. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.2.2. Waar verzoeker aanvoert dat het CGVS zich onwillig toonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van zijn situatie, niet tot doel had de waarheid te achterhalen en uitging van zijn slechte wil, dient te worden opgemerkt dat hij deze, nochtans ernstige, aantijgingen niet onderbouwt of nader uitwerkt. Hij toont niet aan de hand van concrete argumenten of elementen aan dat het CGVS bij de beoordeling van zijn asielaanvraag bevooroordeeld was of deze aanvraag niet eerlijk behandelde. Hij maakt evenmin *in concreto* aannemelijk dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Aldus bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald verzoekers vrees te worden gearresteerd en gestraft ingevolge de brand in een woning die (mogelijk) mede door zijn schuld ontstond, geen *nexus* vertonen met één van de voormelde vervolgingsgronden en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève.

De aangevoerde argumentatie kan geen ander licht werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers duidelijk dat hij aangaf dat hij omwille van voormelde woningbrand en ingevolge het feit dat de eigenaar van de woning zei dat hij verzoeker zou laten arresteren, vreest opgepakt te worden door de politie. De bewering dat hij werd vervolgd omwille van zijn behoren tot een sociale groep als "*ongeschoolde illegale arbeider*" vindt derhalve geen steun in zijn eerdere verklaringen, te meer daar hij bij het CGVS aangaf dat hij werkte onder een leercontract en officieel in dienst was van zijn werkgever (administratief dossier, stuk 4, p.6-7). Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat, zelfs indien verzoeker zou worden vervolgd ingevolge het feit dat hij illegaal werkte als arbeider, ook deze feiten van gemeenschappelijke aard zijn en geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Waar hij betoogt dat hij behoort tot de sociale groep van personen die werken als "*ongeschoolde illegale arbeider*" dient immers te worden opgemerkt dat hij voorbijgaat aan het begrip 'sociale groep' zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet. Zo wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of

morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd of als de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. De groep van personen die werken als *“ongeschoolde illegale arbeider”* beantwoordt niet aan deze definitie.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Op basis van de stukken van het dossier wordt in de bestreden beslissing met recht vastgesteld dat verzoeker, die beweerde op dat moment slechts zestien jaar oud te zijn, op datum van 11 februari 2013 blijkens de resultaten van een medisch onderzoek ouder bleek te zijn dan 18 jaar en een geschatte leeftijd had van 22,8 jaar. De geboorteakte die hij nadien neerlegde bij het CGVS is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de resultaten van voormeld leeftijdsonderzoek, en dit gelet op het grote verschil tussen de leeftijdsbepaling op basis van het medisch onderzoek en de geboortedatum zoals vermeld op de geboorteakte enerzijds en gelet op de informatie in het dossier waaruit blijkt dat er bij de registratie bij de Ghanese autoriteiten weinig of geen bewijslast is wat betreft de gegevens die op het document voorkomen en dat er geen enkele bewijslast is vereist wanneer iemand een geboorte aangeeft anderzijds (administratief dossier, stuk 18: landeninformatie). Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoeker zelf niet in staat bleek aan te geven hoe zijn zus de bijgebrachte geboorteakte zou hebben bekomen, noch of zij hiervoor al dan niet iets moest bewijzen (administratief dossier, stuk 8, p.5). Bovendien legde hij incoherente verklaringen af ter verklaring van het gegeven dat een nieuwe geboorteakte werd bijgebracht. Bij het CGVS stelde hij immers dat zijn oude geboorteakte bij zijn vader was en verloren ging bij diens overlijden (*ibid.*), terwijl hij bij de DVZ eerder had aangegeven dat hij nooit persoonlijke documenten heeft gehad in Ghana (administratief dossier, stuk 14, verklaring, nr.26). Voor zover verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij ervan zou zijn uitgegaan dat hij jonger was en dat daarom zijn verklaringen geen afbreuk kunnen doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, dient te worden opgemerkt dat dit betoog, gelet op het grote verschil tussen zijn voorgehouden en zijn geschatte werkelijke leeftijd, bezwaarlijk ernstig kan worden genomen.

Verzoeker stelt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst problemen te vrezen ingevolge de woningbrand die uitbrak in een pand waarin hij, samen met een aantal collega's, werkte als elektricien en waarvoor hij mede verantwoordelijk zou worden gehouden door de eigenaar van dit pand, die ermee dreigde hen te laten arresteren en hen van de brand beschuldigde. De geloofwaardigheid van dit relaas wordt echter op fundamentele wijze ondergraven doordat verzoeker zelfs niet bij machte bleek om de naam van deze eigenaar te geven (administratief dossier, stuk 4, p.12). Deze vaststelling klemt nog des te meer daar verzoeker beweerde dat hij bijna drie jaar in het huis van deze persoon zou hebben gewerkt (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst, p.4).

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af aangaande de dag waarop de woningbrand zou hebben plaatsgevonden. Uit de verklaringen die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt dat hij in de vragenlijst immers spontaan verklaarde dat deze brand zich voordeed op een woensdag in december 2012, terwijl hij bij het CGVS meermaals verklaarde dat deze brand zich voordeed op zaterdag 24 december 2012, de dag voor hij het land verliet. Daarenboven was 24 december 2012 geen zaterdag maar een maandag. Dat de dag waarop het incident plaatsvond, zoals verzoeker aanvoert, niet belangrijk is, kan niet worden gevolgd. Hij verklaarde bij het CGVS meermaals dat het een zaterdag was en koppelde zijn problemen bij het CGVS daarbij zelf uitdrukkelijk aan het gegeven dat zij eigenlijk niet wilden werken op een zaterdag en dat de eigenaar meende dat zij verveeld waren en het werk niet wilden doen (administratief dossier, stuk 4, p.7, 10-11).

Daarenboven legde verzoeker incoherente verklaringen af aangaande de vraag of hij nu al dan niet (mede) verantwoordelijk was voor de woningbrand. Wanneer in de vragenlijst werd gevraagd: *“Bent u de schuldige van het ongeluk?”*, antwoordde hij in duidelijke bewoordingen: *“Ja dat klopt, ik heb de elektriciteit niet goed gelegd”* (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst, p.4). Bij het CGVS stelde hij echter dat niemand weet hoe de brand ontstond, opperde hij de mogelijkheid dat er bijvoorbeeld een luis in de bedrading kon hebben gebeten en stelde hij: *“We kunnen niet zeggen of de fout door ons was, of door iets anders. We deden wat we moesten, en later ontstond er brand. We weten dus niet of we iets fout deden”* (administratief dossier, stuk 4, p.13).

Verzoeker beweerde daarenboven dat de politie hem bij zijn moeder zou zijn komen zoeken doch legde ook hierover incoherente verklaringen af. Bij het CGVS stelde hij aanvankelijk niet te weten of de politie een opsporingsbevel bijhad en antwoordde hij, gevraagd of zijn moeder daar niets over zei, slechts: *“Moeder zei dat er mensen waren geweest om me te zoeken”* (*ibid.*, p.3). Later tijdens hetzelfde gehoor stelde hij echter dat er een arrestatiebevel op zijn naam werd uitgeschreven en beweerde hij dat de politie dit arrestatiebevel meenam naar zijn moeder (*ibid.*, p.12).

Bovendien bleek verzoeker kennelijk onwetend over de gevolgen die de aangehaalde problemen voor hem zouden kunnen opleveren. Hij bleek niets te weten over de Ghanese wetgeving ter zake en kon niet preciseren welke straffen hij er mogelijk riskeert (*ibid.*, p.13-14). Dat hij laaggeschoold is en geen notie heeft van rechten kan zijn onwetendheid niet vergoelijken. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, indien hij werkelijk vreesde te worden gearresteerd op beschuldiging van verantwoordelijkheid voor een woningbrand en daarom het land zou hebben verlaten en asiel aanvraag, zich minstens zou hebben geïnformeerd omtrent de straffen die hem boven het hoofd hangen.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoeker inconsistente en uiterst vage verklaringen aflegde aangaande het verdere lot van de collega die samen met hem verantwoordelijk werd gehouden voor de brand. Uit de verklaringen die in met reden worden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker, ondanks dat hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS nog eenduidig aangaf dat deze collega reeds werd gearresteerd, voor de rechtbank was verschenen, werd veroordeeld en werd gedetineerd, tijdens het tweede gehoor slechts aangaf dat zijn collega werd gearresteerd en, gevraagd of deze voor de rechtbank moest verschijnen, stelde dat deze sowieso wel voor de rechtbank zal worden gebracht, hetgeen wel degelijk inconsistent is. Tevens legde hij uiterst vage verklaringen af aangezien hij niet kon preciseren wanneer zijn collega zou zijn gearresteerd, niet bleek te weten wat het vonnis inhield dat blijkens zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor tegen deze persoon zou zijn gevelde en tijdens het tweede gehoor niet kon preciseren of deze collega al dan niet opnieuw werd vrijgelaten. Dat verzoeker heeft nagelaten zich naar aanleiding van het gehoor bij het CGVS te informeren over dermate cruciale informatie laat niet toe nog enig geloof te hechten aan zijn vermeende asielrelaas. Redelijkerwijze kon immers worden verwacht dat hij zich, via de contacten met zijn zus, over het voorgaande zou hebben geïnformeerd aangezien dit van essentieel belang is om het risico dat hij zelf zou lopen bij een terugkeer in te schatten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde problemen.

De ter terechtzitting neergelegde krant, met hierin een artikel over verzoekers relaas, vermag geenszins afbreuk te doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 16).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan deze krant geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht. De hoofding in de pagina's van de krant verschilt immers zodanig en wordt op zoveel verschillende wijzen afgedrukt dat aan dit stuk geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dit blijkt vooreerst uit de paginanummering. Zo is deze op pagina's 2 tot 4 en 9 tot 10 in normale druk weergegeven, terwijl deze op pagina's 5 tot 8 en 11 in vette druk is weergegeven. Tevens ontbreekt het woord *“News”* in de hoofding op pagina 6, de pagina waarop het artikel inzake verzoekers relaas zou zijn afgedrukt. Verder is de interne coherentie in de krant volledig zoek. Zo staat op pagina 9 van de krant een deel van het vervolg op een artikel van op pagina 8 doch bevat pagina 8 geen artikel waarvan dit het vervolg zou kunnen zijn.

Ten aanzien van het artikel inzake verzoekers asielrelaas kan bovendien worden opgemerkt dat de titel van dit artikel, volgens dewelke vier personen zouden worden gezocht en op de *“wanted list”* van de politie zouden staan naar aanleiding van de aangevoerde feiten, niet strookt met de inhoud van het artikel blijkens dewelke één van deze vier reeds zou zijn gearresteerd, veroordeeld en gedetineerd. Daarenboven is de inhoud van het artikel, volgens welke John D. de collega van verzoeker zou zijn die werd gearresteerd, kennelijk in strijd met verzoekers verklaringen, volgens welke Joseph A. de collega was die werd gearresteerd.

Hoe dan ook vormt het feit dat een artikel zou zijn gepubliceerd in een krant louter een bewijs voor de publicatie op zich doch niet voor de waarachtigheid van de inhoud ervan. Verzoeker kan daarenboven niet duiden waarom een dergelijk banaal feit als een afgebrande woning, waarbij geen slachtoffers vielen, zijn plaats zou vinden in de bijgebrachte krant gelet op de inhoud van de overige artikelen van deze krant die een duidelijke politieke berichtgeving behelzen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een

terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS